

Literair

Maar, op een dag ben je vertrokken.

Hilde Droogné

Op de geplaveide binnenplaats, hangen mensen uit hun raam, hun ene arm op de vensterbank, de andere steunend op hun elleboog, onder hun rustend hoofd.

Ze volgen de bewegingen op het binnenplein. Genieten van een vroeg voorjaarszonnetje, zijn met hun gedachten meer elders dan bij wat zich hier afspeelt. Ze dromen.

Soms onderbreken ze hun gedroom en lachen dan wat, luisteren naar flarden muziek en gezang uit andere ramen, en wachten,... Of ze kijken van bovenaf hoe hun kind de schommel deelt met andere kinderen en duwt of geduwd wordt, bijna overdraait,... hoe het even later ruziet om de schommel, het de regelmatige beweging van de ijzeren kettingen op en neer, afbreekt. Ze volgen vanuit hun ooghoeken hoe twee kinderen elkaar een klap geven, luidop beginnen wenen,... en zodanig verschieten van hun eigen opwelling dat ze elkaar dadelijk proberen op te vrolijken,...

Op de binnenplaats bevindt zich een speelplein. Het lost zijn beloftes niet in: het rad zit vast. Een vader probeert het in beweging te duwen, om zijn zoontje en dochtertje te plezieren, maar slaagt daar niet in. De houten fantasedieren die normaal gezien op een veer kinderen heen en weer zwiepen, mankeren een voetsteuntje, of een handvat waardoor ze niet anders kunnen dan ontgoochelen, er komt gewoon geen beweging in,... En zelfs de zandbak zit zonder zand. Dan maar spelen met een bal of een kapotte kinderwagen.

De eerste dag dat je hier bent, na je aankomst en de maatschappelijk assistent je rondleidt, denk je, wauw wat is het hier goed, wat heb ik het hier goed getroffen, want je hebt hier zelfs tv-zalen,... En je voelt je in een echt kasteel, een soort vakantiedorp, en je hebt toch je eigen kamertje,... Maar na zo'n maand begint het: je gaat je vervelen,...

Een klein Mongools meisje met twee kleine staartjes legt net haar popje in de kinderwagen, ze doet het heel voorzichtig. Vervolgens loopt ze fier als een jonge moeder, met haar over de kasseien piepende kinderwagen, het binnenplein over en verdwijnt in één van de deuropeningen die op plein uitgeven.

Drie jonge zwarte mannen zitten op de leuning van een bank. Hun voeten rusten nonchalant op het zitvlak. Hun houding is fier en waardig. Ze praten met veel stiltes. Proberen zich te ontspannen. Ondertussen kijken ze wat rond. Ook zij zien de kinderen spelen op het binnenplein. De mannen zijn groot en slank, haast aan de magere kant. Ze dragen jeans, een sportanorak en sportschoenen. Eén ervan rookt met de linkerhand een sigaret.

Vlakbij spelen twee zwarte jongens met een basketbal. Ze lijken wel te dansen. Heel lichamelijk nabij, draaien ze rond elkaar, schuiven langs elkaar heen, terwijl de bal rond rug, heupen, handen en benen glijdt. Ze nemen elk op hun beurt de bal, gooien hem in een denkbeeldige goal, zijn elkaar voortdurend te slim af. Ondertussen praten ze, spuwen af en toe wat speeksel in hun handen, en glimlachen. Alles heel geconcentreerd en rustig. Het heeft iets intiems, haast erotisch. De drie mannen kijken toe van op hun bank.

Je hebt problemen, maar niet alleen jij, iedereen heeft problemen, de hele wereld, van Palestina, Algerije, Afghanistan, Kroatië tot Amerika, om er maar enkele te noemen.

En toch vertel je je problemen niet aan elkaar. Ieder heeft z'n eigen verhaal, z'n eigen geheimen.

Je verhaal ken jij alleen, en dat is meer dan zwaar om dragen al wordt het licht, vaak te licht bevonden door anderen en soms zelfs niet eens geloofd.

Ja, je voelt je onzeker. Gisteren viel de politie nog binnen en nam een jongeman van je leeftijd mee, zonder dat je weet waarom, zonder dat je de indruk had dat hij stal of zo,...

Je bent bang voor verklikkers,... Iedereen kan anders lijken dan hij of zij werkelijk is.

Een jongetje met vooraan zijn melktanden uit, speelt met zijn zusje. Elk om beurt draaien ze de schommel volledig op terwijl de ander er op zit, om dan te laten schieten. Alsmaar sneller ontrolt de ketting zich en tollend schommel en kind rond, tot je er helemaal duizelig van wordt. De kinderen in elk geval. Na een eindje gaan ze wat uitrusten op de rand van het speelplein. Ze tekenen figuurtjes in de droge aarde of gooien wat stof naar duiven die op het plein alles wat eetbaar is, meepikken.

Ondertussen roept de luidspreker enkele namen om. Abdullah uit Algerije, Victor uit Oekraïne, Denise uit Nigeria,... De voornaam en familienaam worden tweemaal herhaald en meestal ook het land waar de omgeroepene vandaan komt. Soms het nummer van de kamer. Er is bezoek voor hen van buiten, of telefoon, of ze zijn van dienst,...

Het binnenplein is rechthoekig en omringd door baksteenrode gebouwen. Op één ervan zijn boven de hoofdingang, twee smalle torentjes gebouwd, als van een klein kasteeltje. Boven die ingang hangt een uurwerk. In de verte, kan je als je goed kijkt de kerktoren zien van Molenbeek. Rond het binnenplein loopt een overdekte galerij, waarvan de vloer in blauwsteen er wat verzakt bij ligt.

Tegen de muren van de gebouwen klimt er bruin-verdroogde klimop. Hier en daar begint de klimop wijnrood te kleuren. Uit sommige ramen hangen kledingstukken tegen de begroeide muur, op een kapstok: kostuumvestjes, een rok, een sjaal,... Hier en daar ligt er op een vensterbank een plasticzak van de Aldi gevuld met eten.

Een Arabische man veegt, voor een beetje drinkgeld, het hele binnenplein. Met vuilblik doet hij alles in een enorm grote vuilniszak: verwaide tape van een cassettebandje, vuile papieren zakdoekjes, appelschillen, sigarettenpeuken, zelfs het lijfje van een kapotte pop,... Een ander dweilt de gangen. De geur van schoonmaakproducten hangt overal. Rond de afvoerputjes blijft een vuile plas water staan.

Een moeder rent naar de schommel en begint te schommelen. Haar ogen, zijn dicht. Ze houdt zich stevig vast, terwijl haar benen op en neer gaan.

Buiten het plein, de gangen, de gebouwen heb je de straat, het kanaal, de voorbijrijdende auto's met hun uitlaatgassen en zenuwachtig getoeter, de haastige voorbijgangers,... de stad, werk, cafés, winkels,... maar je hebt geen geld, en ook geen werk, en geen lief,... en het wachten gaat er na een tijdje zwaarder wegen dan binnen. En je eenzaamheid wordt sterker. Maar je zoekt, je wil uit de verveling, uit de sleur,... Je bent jong, je wil wat, anders was je niet vertrokken en dan ga je maar buiten op zoek naar een glimlach, wat aandacht, een beetje geld, liefst werk, een eigen woning, iemand om van te houden,... je eigen keuken, je eigen smaken,... Dus ga je buiten staan, al is het gevaarlijk, al wordt je uitgebuit,... en dan wacht je, en hoop je, al verlies je dat laatste elke dag van wachten, een beetje meer.

Want binnen is er niets. Je slaapkamertje van twee op drie, heeft geen raam, geen deur, slechts een donkerblauw gordijntje. Achter dat gordijntje ligt je enigste privacy. De pvc-muren van de tiental kleine identieke slaapkamers per slaapzaal, in totaal 228 kamertjes, laten elk denkbaar geluid door. Iemand die hoest, wat muziek oplegt, zich aftrekt,... je hoort het allemaal. Onvoorstelbaar hier de liefde te bedrijven. Hier krijg je geen enkele vrouw mee. Of toch, heel uitzonderlijk. Elke ademhaling, elke zoen, elk verlangen is op de voet te volgen door anderen. Je bent punten aan het scoren terwijl je dat niet wou. Je wordt openbaar genot. Anderen genieten ongeneerd mee. En waarom zouden ze niet. Seks is te duur en geen vrouw die je wil, echt wil, want je hebt geen werk, geen inkomen, geen eigen plek.

Met een vrouw iets proberen op te bouwen, als je hier je maanden slijt, is onmogelijk. Je verliest gewoon je uniciteit. Je bent slechts genante lust. Geen romantiek. Geen etentje bij kaarslicht, geen verleidingskunst,... Gewoon elkaar nemen zonder zoeken, zonder vragen, zonder subtiliteit. Het ligt er vingerdik op. Of, voor even waan je je gelukkig want je hebt een prachtige vrouw aan je zij. En iedereen kijkt naar je, en vraagt afgunstig hoe je dat voor elkaar kreeg,...

Voor even mag je verliefd worden op haar, voor even vindt ze het tof te filosoferen over de gekste dingen, voor even wordt je wij en heb je het over toen 'we' klein waren, wat 'we' lekker vinden en wat niet, 'onze' bange momenten, zelfs 'onze' visie op politiek.

Even mag je voelen hoe het zou zijn je zielsgenote gevonden te hebben. Want daar ben je toch je hele leven naar op zoek.

En ze trakteerde je, want je had geen centen, en jij trakteerde haar op complimentjes, poëtische gedachten,... een bosje madeliefjes geplukt in het park, toen zij op de bank zat, en genoot van de zon. En hoe jij genoot van haar losse haar, haar parfum, haar vrouwelijkheid, haar blanke huid,... zelfs, van een tentoonstelling waarvan je pas de betekenis ontdekte door via haar ogen te kijken, stil te staan waar zij stilstaat,... en je na een tijdje zelf kijkt en stilstaat en voelt en nadenkt. Of je zoekt naar woorden in het Engels, het Frans, als het niet anders kon zelfs in het Italiaans, je leert elkaar dingen zeggen in je eigen taal zoals 'ik hou van je', en ook 'ja' en 'nee', en 'mooi',... Je schenkt haar wat je maar hebt, een foto, een postkaart, een balpen,... Voor de symboliek, tot op een dag, terwijl je nog maar pas je eerste prille passen durft te zetten om haar te omhelzen,... ze je gewoonweg met een afgestreken gelaat zegt dat het niet verder kan. Dat het finished is. Dan sta je daar verbouwereerd. Weg is haar glimlach, haar meisjesachtigheid, haar verlegen genieten,... In de plaats staat daar een koele afstandelijke vrouw, onbereikbaar geworden voor je gunsten. En je beseft het maar nauwelijks. En je rug kromt zich, je ogen gaan verkrampd dicht, je moet het incasseren, je kan niet meer, je wil het niet, je wil haar vastpakken en roepen 'ik hou van je, ik hou verdomd van je, blijf verdorie bij me, laat me niet nog meer alleen', en je beseft dat ze zo ongeveer de enige was in dit onbekende land die je beetje bij beetje je vertrouwen terug gaf.

Een groepje meisjes komt van school. Ze hebben bijna allemaal hun haar in een vlecht. Eentje van hen, een zwart meisje met een rood sjaltje over het haar, rode schoenen, rood rokje, witte blouze en gouden oorringen wordt aangesproken door een Aziatische jongen. Ze verstaan elkaar niet maar gaan verder in gebarentaal. De anderen gaan naar binnen.

Je wil hier weg, je wordt hier nog zot. Een man op de gang haalde vorige week nog z'n gezicht open met een gilettemesje,... Ze moesten hem afvoeren, volgespoten met kalmeringsmiddelen,...

Je wil ontsnappen aan die gangen, die kamers, die bedden,...

Buiten staan ze dan, voornamelijk vrij jonge mannen en meestal in groepjes van zo'n twee à drie. Buiten kijken ze naar wat hen niet toebehoort: de auto's, de vrouwen,... het normale leven.

De meeste zien er kleurloos uit, in hun donkerblauwe of zwarte broeken en vesten uit het kledingdepot. Sommige proberen er toch modieus uit te zien. Op hun hoofd een stoere baseballpet, of muts, hun trui uit polyester in hun jeans met daar een brede stoere riem over, een zwartleren jekker en stoere zwarte schoenen,...

Ze dragen bijna allemaal hun haar kortgeknipt.

Terug naar het binnenplein. Een jonge vrouw loopt vluchtig over het plein. Ze draagt haar mooi donkerzwarte haar opgestoken. Ze heeft een zware tas bij zich, en om haar middel draagt ze een lange zwarte rok in vloer. Ze komt van buiten. Boodschappen gedaan, iemand bezocht, geld verdiend met schoonmaken, of,... Haar hakken galmen na. Ook zij verdwijnt in één van de ingangen.

Een oude gesluerde vrouw haalde net haar kleinkind af van school. Ze roept het kind met een klein boekentasje op de rug, bij zich. Het luistert met tegenzin, zou liever op het binnenplein blijven hangen, en nog wat spelen. De grootmoeder neemt het kind stevig bij de hand en vervolgt haar weg naar hun kleine gezinskamertje. Ze wil niet dat het nu blijft spelen. Eerst moet het zijn huiswerk maken.

Er komen twee mannen op het speelpleintje toe. Het zijn zigeuners. Eén van hen ziet eruit als Zorro: met een ringbaardje en brillantine in zijn donkere krullen, en z'n zwartleren jas met daaronder broek en schoenen in dezelfde kleur. De andere is onopvallender in z'n trainingspak. Hij is ietsje ouder en heeft een buikje. Het zijn vrienden, of zo. Ze gaan in een blauw-groen gekleurd speelgoedhuisje zitten. Gek om zien, net te groot om gestrekt te zitten, en ook om te spelen. Waarschijnlijk willen ze er zo blank mogelijk uitzien, en mijden daarom de zon. Ondertussen nemen ze een krant door, op zoek naar informatie van thuis. Af en toe bespreken ze een artikel. Eén van hun nog kleine kinderen komt bij hen op schoot.

Ze rusten uit en genieten. De warmte doet deugd na een veel te lange winter die ze niet gewend zijn.

Hun vrouwen zitten wat verder met de kinderen. De ene vrouw draagt haar jasje over de schouders en heeft witte sportschoenen aan. De andere draagt een smalle blauwe rok, en een grijs-rood gebloemde sjaal. Hun korte haar valt in hun nek. Ze keuren enkele kinderkledingstukken uit een plasticzak die ze bij zich hebben. Hun kinderen staan er lachend, wat onwennig en ongeduldig bij om te passen.

Af en toe komen er bestelwagens langs. Momenteel staat er één op het binnenplein met groenten. Op de bache staat een idyllisch plaatje van een man met zonnehoed, die een heleboel groenten plukt uit een veld vol met wortelen, tomaten, uien, sla,... en ze vervolgens in een grote schaal doet. De idylle heeft weinig weg van wat zich hier afspeelt. En het geleverde eten smaakt ook niet zoals de afbeelding op de bache doet beloven.

De eenzaamheid is groot. De verveling ook. Wat praten met elkaar,... en wachten.

Geen weg weten met je angst, je nachtmerries,... En bijna geen geld hebben om te bellen naar je moeder, je zus,... je vader. En willen teruggaan, en je moeder die je dan zegt, dat je beter blijft want dat er daar niets is, niets te doen valt, nog minder dan je hier kan doen.

En je bent het zo beu beoordeeld te worden op je kleur, je accent, je nationaliteit,... Dat je gewoon mens wil zijn, dat ze beter eerst naar je inhoud kijken en dan pas oordelen. Ze maken gewoon geen onderscheid. Voor hen ben je niet meer dan de zoveelste profiteur,... de zoveelste dief, de zoveelste avonturier die hier zijn geluk komt zoeken, de zoveelste meisjesversierder,... Je moet ermee leren leven, maar het lukt je niet. Daarvoor ben je te trots, hou je teveel van jezelf en van je land,...

En je voelt je in een gevangenis,... En je bent bang, je ziet gevaren waar je haast geen benul van had,... Je bent bang,... Bang dat je je hoop aan het verliezen bent, bang dat je niet meer weet waar je toekomst ligt, bang dat elke dag de zelfde blijft,... bang dat je hier niet meer uit raakt met plannen,...

En 's nachts zijn er de nachtmerries,... Je hoort stemmen, allerlei soorten lawaai, iets wat vaag lijkt op onderhandelingen, gefluister,... En je weet niet of je het droomt of niet. En je bent de kluts kwijt. En je durft 's nachts niet alleen de gang door, en je bent bang voor heroïne,... Dat je het op een dag koopt, een volgende dag verkoopt,... En je bent bang, dat je verandert, zodanig verandert dat je onherkenbaar wordt, bang dat zelfs je eigen moeder je op een dag niet meer herkent, dat ze je zegt dat je haar kind niet bent want dat haar kind jong is, en vol goede moed en oprecht. En je bent ook bang dat je je jonge jaren nutteloos slijt, dat je al grijs aan het worden bent, nog voor je je stem kon laten horen,... je alleen blijft zonder vrouw en kinderen, je stilaan impotent wordt, nog voor je echt je piet kon laten genieten,... En je bent zelfs bang dat als je ooit terugkeert, wat je niet wil, je het leven daar niet meer gewend raakt, je langzaam maar zeker verglijdt tot een soort dorpsgek.

En je zoekt vriendschap, soortgenoten,...

Je hebt nochtans niet veel nodig. Een klein appartementje volstaat. Zo ééntje met gewoon een bed, een stoel, een tafel,... Ééntje waar je zelf kan koken en je je kan wassen en met een deur die op slot kan.

Een werkje in 't zwart, dat vindt je zelf wel. Ja, daar moet je de baan voor op, en overal durven aankloppen en vragen tot je vindt. En niet kieskeurig zijn. Ik, ik wil alles doen, als het moet de straat vegen, of ramen lappen, of zo,... Alles is ok, ik ben nog jong. Ik zal wel, op het gemak, mijn leven uitbouwen. Ik heb geduld.

Een GSM kan je best gebruiken. Dan ben je bereikbaar, voor in het geval ze je plots toch kunnen gebruiken,... Of een vriend aan je denkt voor een karwei of zo,...

Ze komen naar je kijken als bij dieren in een zoo. In groepjes van ongeveer 5 à 20 blanken lopen ze voor een half uurtje je huidige leven in en uit. Maar dat hebben ze niet door. Ze kijken naar je, op zoek naar sporen van 'de vluchteling',... Ziet hij er triestig uit, zijn zijn kleren sjofel,... zit hij zich te vervelen,... Je ondergaat hun blik, al voel je vaak de neiging om ze eens goed te zeggen wie wij zijn, en dat we jaloers zijn op hun Belg-zijn, hun vrijheid, hun aanvaard zijn,...

Dat ze dan op z'n minst iets teruggeven, ons uitnodigen of zo,... Anders is de balans niet meer in evenwicht. Zij komen kijken zonder meer,...

Vaak schaam je je dood, voor de ander die zichzelf zou moeten schamen,... Je vindt dat sommigen zich erger gedragen dan beesten,... Ze hebben geen greintje waardigheid. Je staat op, je gaat douchen en wat vindt je daar, een stront midden in de douchecabine. Met walging, stort je je naar buiten,... Voldoende om je in weken niet meer te douchen.

Af en toe moet je gewoon weg, moet je eruit. Als je dat niet kan ga je roken, hasj, of zo,... of je begaat dwaze dingen.

Je kan niet meer wachten, wachten op een positief bericht,... Reeds tweemaal negatief. Je zit hier al negen maand,... Je bent al illegaal. Je wil zichtbaar zijn, een stem hebben, uit de illegaliteit stappen, een normaal leven leiden,... Je probeert alles, soms voor een derde maal. Je probeerde het al in Duitsland en Frankrijk, zelfs in Italië. Je gaat in beroep,... Je zoekt een advocaat, je betaalt hem met je zuur en in het zwart verdiende centen,... Je snakt naar rust,... Je hebt bijna geen tijd meer om nog beroep aan te tekenen,... Je kan niet meer, je wil het opgeven,... Je geduld is bijna op,... Maar je gaat door,... Je probeert je statuut en alles aan jezelf te regulariseren,... te normaliseren, je wil aanvaard worden,... Je volgt cursussen Nederlands,... Je probeert Belgen te ontmoeten,... Ze zijn bang van je, ze lopen weg van je, ze denken dat je hen wil versieren, of geld wil aftroggelen,... of ze behandelen je als een sukkel, een zielepoot.

Terwijl je gewoon even gezien wil worden, zoals je bent, voelen dat de ander weet dat je bestaat zelfs al praat je maar over het weer,...

Je wil gewoon rustig leven, je vraagt niet veel. Je wil geen problemen,... Dat wou je thuis ook niet. Want je hield van je land, je houdt er nog altijd van, en je beseft dat je elders nooit volledig gelukkig kunt worden zonder je familie,...

Je land, je familie, spoken door je gedachten, door je bloed, je adem, je woorden,... Maar op een dag ben je vertrokken,... Je kon niet anders, je wou gewoon leven, je kansen benutten,... Het lukte je er niet zo goed, dus greep je die andere kans, die van het vertrek, en de belofte van een elders,... Je wil geen problemen, niet met de Belgische bevolking, ook niet met de politie,... Je wil leven, gewoon leven zoals zij, Belgen leven,...

Je bent een vluchteling, je zult het altijd blijven. Een statuut voor vluchtelingen is onmogelijk. De voorwaarden zijn te zwaar. Je vlucht voor hun voorwaarden, hun negatieve antwoorden,... Je vlucht weg van het feit dat ze je voortdurend proberen te negeren,... Je bent voortdurend op de vlucht,... En thuis is het niet beter, en je weet niet of je ooit nog terug keert, en of je ooit nog je vader zult omarmen... En de aardappelen op het veld raken niet meer op, want je broers en je zus zijn ook vertrokken, en je moeder snikt als je haar belt en vraagt of je al werk hebt,... En je durft haar niet te ontgoochelen, en je zegt dat alles ok is, dat je hard werkt, en dat België een mooi land is,... En je vlucht voor haar vragen,... Je vlucht voor je mistroostige vader, alleen op zijn erf,... Er was geen toekomst daar,... Hier, zijn goede scholen voor je kinderen die je nog niet hebt, en ziekenhuizen,... Hier zijn er sociale voorzieningen en is er werk,... Hier zijn er winkels met van alles,... Hier hoeft je niet je eigen groenten te telen en een koe te hebben voor melk en kaas,... Hier hoeft je geen keuterboertje te zijn,... Hier is de stad.

Je keert niet terug. Nee dat doe je niet zonder papieren. Papieren die je toelaten te wonen en te werken in Europa. Desnoods probeer je alle landen uit. Desnoods duik je onder.

Haast negen maand zwart/wittegels, ijzeren opbergkasten, slaapzalen met kleine kamertjes, gangen,... binnenplein,... muurschilderingen,... Verveling alom en wachten en hopen zonder hoop.

Je hart ligt overhoop, je bent geraakt, verwond,... Je laat eens een traan, je schaamt je ervoor, je verstopt het,... Je bent jong en je weet dat je vanalles kan, en dat besef maakt je moedelozer want je dagen gaan voorbij, en je bent bang dat je hoe meer ze voorbij gaan, hoe meer je verliest: wat je kan, wat je weet, wat je hebt, wat je zelfs nog zou kunnen leren,... Je huid, je handen,... Je geloof, je hoop, je schittering in je ogen,... je geslacht. Je bent bang dat het allemaal voor niets is geweest, dat het allemaal in een zwart gat aan het verdwijnen is, dat er geen zin is, dat alles een lukraak spel is waar jij toevallig de verliezer van bent. Dat er niets van je zal overblijven.

Je gelooft toch, ondanks,... Je benoemt wat je overkomt. Je noemt het, het lot en dat het toch zin heeft, ondanks. En dat er ooit een moment komt waarop alles in evenwicht valt, dat op een dag, je noemt het 'de dag des oordeels', alles en iedereen gewogen zal worden, dat dan rechtvaardigheid zal opstaan,... Nu leef je, probeer je het zo goed en zo kwaad als het kan, straks, op die dag, zal je opstaan. Je handen zullen dankbaar die dag aannemen,... Je zal zien dat niets tevergeefs was,... En met tranen in je ogen zal je tegen jezelf fluisteren dat je het gehaald hebt, dat je in die zwarte tunnel vol wanhoop toch een lichtpuntje bleef zien, al verbleekte het soms, al doof het haast uit,...

Je hebt al zolang gevraagd, zolang gesmeekt, naar een beetje normaal leven,... Als je hier pas toekwam zat je vol goede moed, je was er geraakt, alle grensposten had je weten omzeilen,... Je had op een gevaarlijk bootje met nog enkele anderen de Middellandse Zee over weten te steken, op het strand kwam je de eerste Europeanen tegen, mannen die Spaans spraken in uniform,... Je was bang, maar na wat onderhandelen bleek dat als je het grootste deel van je biljetten afgaf, je verder kon. Je gaf het zonder boe of ba, de centen waar je vader en ook je moeder zo hard voor hadden gezwoegd, zouden je vrijheid geven, het beloofde land voor jong bloed,... Je had al afscheid van hen genomen, je ouders,... Je zou hen misschien niet meer terug zien,...

Je slikt als je aan hen terug denkt, ze waren toch goed, en je vrienden,... Maar je verbijt het, een nieuw leven wacht,... Maar, je moet ervoor gaan, mensen opgeven, dingen opgeven, afscheid nemen, nieuwe mensen leren kennen, nieuwe dingen aannemen, ontmoeten,...

Je moet vechten, vechten voor je toekomst, maar er is geen toekomst.

Alles is hetzelfde. Alle dagen zijn dezelfde. En hoe langer je hier bent, hoe moedelozer je wordt. Na een jaar verblijf hier, ben je haast tot niets meer in staat. Alle dagen sta je hetzelfde uur op, drink je dezelfde koffie, eet je hetzelfde brood met dezelfde confituur, dezelfde smeerkaas die je oren uitkomt,... het eten dat je niet lekker vindt,... en waarvan je afhankelijk van de dag in de week, weet wat je gaat eten: maandag spaghetti en de volgende maandag weer van het zelfde, en de maandagen die komen ook. En je vindt die regelmaat stilaan enorm saai. En haast nooit krijg je fruit als dessert, in de plaats daarvan krijg je altijd maar dezelfde yoghurt voorgeschoteld.

Je praat met anderen, je leest wat over de situatie in je land,... Binnen loop je op je sloffen,... in sjofele kleren alsof je net je bed uitkomt, en vaak is dat inderdaad zo, ... Je kan hierbinnen toch niets deftigs doen,... Waarom zou je je mooi maken, of je opfrissen?, Wie kijkt er naar je,... Wie doet het wat dat je je beste kleren aan hebt,... Trouwens er zijn maar twee strijkijzers, slechts een 8-tal wasmachines en drie droogmachines voor zo'n 500 mensen. Da's veel te weinig om er verzorgd bij te lopen.

Om toch de sleur te doorbreken ga je even naar Buiten, naar de wereld kijken die de jouwe niet is en niet wil worden,... Je trekt je mooiste kleren aan, je legt gel in je haar, om je toch een beetje beter te voelen, en, je weet maar nooit, een meisje te imponeren, of zo,... Je slaapt in de namiddag,... Je verveelt je. Je wandelt door de gangen, altijd maar dezelfde gangen met hun afgebladderde verf,... Je zit op de vensterbank en kijkt naar buiten,... Je droomt,... Even later loop je opnieuw over het binnenplein,... Je zit er wat op een bank in de schaduw,... Je gaat terug naar binnen: even klussen om wat bij te verdienen, voor enkele Euro's per week. Je haalt een tas koffie om buiten op te drinken,... Even praat je met een maatschappelijk assistent, of een bezoeker om wat contact met Belgen te maken,... De hele dag door rook je sigaretten,... Je gaat opnieuw naar Buiten op zoek naar een bouwaannemer die je in dienst wil nemen,..., te voet de hele stad door, want je hebt geen geld voor een ticket,...'s avonds keer je terug om tv te kijken,... Je eet, dezelfde kost als elke avond,... En nu nog de nacht zo lang mogelijk uitstellen met een spelletje domino met vrienden,... en dan gaan slapen,... rond drie, vier uur 's morgens.